

трѣба да са тѣрси. Ами какъ? дѣ? Гора-та голѣма, а че освенъ това, селянина си мисли: чувалъ сѣмъ отъ стари хора, че тукѹ-тѣй имане са не намира, а трѣбва да знаешъ какъ да го тѣрсишъ. Чакай да ида, дума той, да са допитамъ при бая Христа; той е ходилъ два—три пѣти на воденица, и се повече знае, и отъ менѣ, и отъ други-тѣ; освенъ това той и бае, и врачува — може би ще ма научи на умъ—разумъ. И наистина, бае Христо го научилъ; той му не мисли много много, той знае сичко. «Ти, казва му той, срѣщу Ивановъ-денъ иди въ гора-та, и тамъ, кога то цѣвти напѣвтъ-та, ще намѣришъ или расковниче-то, или пѣжкъ имане-то, самó ще ти падне въ рѣцѣ, както вече ти е идвало на-сѣни. Сѣдни подъ нѣкое дърво, не дреми, не са мѣрдай, стой мирно: имане-то ще ти доде или като дяволъ, или като человекъ, или като вѣлкъ, и ще вѣрви направо вѣрху ти, но ти се сѣди, и кога-то наближи, то не бой са, нѣма нищо лошаво, ако са не уплашишъ, ами го цапни хубавичко по муцуна-та и кажи: «аминъ, аминъ, зехъ-та!» — то ще са распилѣе отъ предѣ ти и тогава само гребн. Ами на менъ какво ще даденъ? Опичай, си ума, ще дѣлимъ на полвинъ. — «На полвинъ», казалъ селянина и са прекръстилъ за да потвѣрди клѣтва-та си.

Дошелъ Ивановъ-денъ. Бае Христо учи и настанява селянинъ-тъ, и се му казва, че кой-то и да доближи до него отъ нищо да са не бои, а да му лѣгне единъ добръ юмрукъ и да каже: «Зехъ-та!» Селянинъ-тъ отишелъ, седялъ до расхмване — нѣма нищо: нито имане-то иде, нито расковниче-то цѣвти. Станалъ и ще си трѣгне вече — повтрѣчва са, нѣкой като че ли е дяволъ, иде на срѣща му. Посѣзелъ са малко, оставилъ го да понаближи, и кога му цапне една! този скочва вѣрху му: «ти лудъ ли си или още спишъ, та не видишъ? азъ додохъ да видя що правишъ» А то билъ бае Христо. Той са наспалъ и на расхмване намислилъ да види, що прави селянинъ-тъ, да не би да намѣри имане, а че да го излѣже испослѣ; отишелъ наистина и изялъ такава плѣсница, що-то едва падиръ нѣколко време можалъ да си оправи шия-та. Той го докопва за косми-тѣ, онзи го цапа по муцуна-та; ти самъ си, казва му той, ми порѣча да бия отъ се сила, кой-то и да доближи, — азъ мисляхъ че е дяволъ или пакъ. . . .

И наши-тѣ селяне са набиле хубавичко още при-зори: имане не намѣрили, а са вѣрнале у тѣхъ-си съ надути отъ бой очи.

Дядо и внукъ. Имало единъ много старъ дядо. Очи-тѣ му не виждали вече, колѣне-тѣ му са тѣрсяли и уши-тѣ